

עלון מס' 632
פרשת ואתחנן
טו' באב תשע"ח

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

המצוות כמקשה אחת!

שיחת השבוע

מצויים אנו בשבת הנחמה, קוראים בהפטרה: "נחמו נחמו עמי, יאמר אלוקיכם. דברו על לב ירושלים וקראו אליה, כי מלאה צבאה (הגיע זמנה), כי נרצה עוונה (התכפרו חטאיה), כי לקחה מיד ה' כפליים בכל חטאותיה" - אנו מאמינים, מייחלים ומקווים, שזה אכן מצבנו, שהגענו לשלב זה. כי בכאלפיים שנות גלות, סבל ומצוק, די ברדיפות ובצרות, בזוועות הגטו והמלאה, במדורות האינקביזיציה וכבשני מיידנק. די, הגיעה עת לחננה, בא מועד! ובכן, אם אכן הגיעה העת, נירצה העוון, התכפרו החטאים - מדוע לא נשמע עדיין קול שופרו של משיח? משום שיש שלב נוסף: "קול קורא במדבר: פנו דרך ה', ישרו בערבה מסילה לאלוקינו!". כה נוקב הדבר: יתכן שהצרות הביאו לכפרת עוונות, ועדיין יש לפלס לבורא יתברך דרך בלבבות, ליישר מסילה כביכול כדי לזכות בגאולה! ומה היא אותה מסילה? פסוק מפורש הוא בפרשתינו: "בצר לך, ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, ושבת עד ה' אלוקיך". הלב פתוח לתשובה, תשובה שמגעת עד כיסא הכבוד, אבל בכך אין די: "ושמעת בקולו", יש לקיים מצוות בפועל, בדיקדוק ההלכה, ולקבוע עיתים לתורה! לאחד מגדולי תנועת המוסר, הגאון רבי אברהם יפהן זצ"ל, חתנו של הסבא מנובהרדוק זצ"ל וראש רשת ישיבותיה, היה משל נוקב לעניין זה. שני חברים רכשו יחדיו בית דו משפחתי. הזמין האחד קו טלפון. בא לביתו טכנאי, נקב בקיר חור זעיר, הוציא דרכו את חוט הטלפון וחיברו למכשיר, ובישר: "זהו, הכל תקין. מעתה יכול אתה להתקשר לכל קצווי תבל. חשבונך יחוייב בדמי ההתקנה". קול המקדח הזעיק את השכן. הסתקרן ושאל: "וכמה עולה התקנת הקו?". "שלוש מאות תשעים ותשעה שקלים, לא כולל המכשיר", ענה הטכנאי. "אך את המכשיר ניתן לרכוש בנפרד", שיער. הטכנאי אישר, ארז את כלי העבודה והלך לדרכו. אמר השכן בליבו: שוטה הוא חברי - לשלם כה הרבה עבור עבודה כה פשוטה! הן במו עיני ראיתי מה עשה - נקב בקיר חור זעיר, ושילשל בעדו את חוט המכשיר. ומה, כלום איני יכול לעשות כמוהו? מקדח יש לי, איני חסר אלא מכשיר. צירף מחשבה למעשה. פנה לחנות, קנה מכשיר - הן בלאו הכי אינו כלול במחיר - שב לביתו וקדח חור בכותל. שילשל בעדו את החוט, הרים את האפרכסת והאזין לדממה. כנראה שהנקב זעיר מידי. נטל איזמל ופטיש ועמל להרחיבו, כבר לפניו חור כהלכתו - והמכשיר עדיין דומם. אולי יש לנקוב במקום אחר. ניסה מימין ומשמאל, קדח מעל ומתחת, ובאותן תוצאות. סוף דבר, דמה הקיר לכברה. בתיסכולו היכה בפטיש, וכל החורים התאחדו לפתח פעור כדי בקיעת הגדי - והטלפון באילמותו... אם עדין לא התייאש, עומד הוא ונוקב את קירות ביתו כמסנת. ויודעים אנו כי לשווא טירחתו, משום שהחור ניצרך - אבל אין הוא העיקר. העיקר הוא, שדרכו יעבור הקו לרשת הטלפונים! והנמשל: "ושבת עד ה' אלוקיך" - תנאי הוא לגאולה, ודאי! "פיתחו לי פתח כחודו של מחט", יש לחצוב בלב את הנקב. וחזקה על ייסורי הגלות, קשיי הפרנסה, מצוקות החיים ותלאות הציבור והיחיד, שאכן חצבו בלב האבן וחוררהו. אך לא זה העיקר, אין זה אלא שלב הראשון בלבד. עתה יש לקבל עול תורה ומצוות, להתחבר אל הבורא יתברך שמו. עתה יש לקרוא: "פנו דרך ה', ישרו בערבה מסילה לאלוקינו". ואז תבוא הגאולה המיוחלת, תקופת האורה והישועה!

(מעייין השבוע)

הלב מרנין ומרטיט כאחד עת אנו זוכים שוב לקרוא את עשרת הדברות. חמשת הדברות הראשונות הינם מצוות שבין אדם למקום וחמשת הדברות האחרונות הינם מצוות שבין אדם לחבירו. ללמד שאלו ואלו דברי אלוקים חיים וכל המצוות כולן הם כמקשה אחת! על הדקדוק והזהירות שבמצוות שבין אדם לחבירו אפשר ללמוד מהסיפור הבא. אחד מגדולי האחרונים היה רבי יואל סירקש זצ"ל, מחבר הספר החשוב על הטור בית חדש. הסיפור ארע טרם זכה להוציא לאור העולם את סיפרו היקר. פעם היה צריך להתארח אצל חתנו המופלג רבי דוד הלוי זצ"ל בעל הטורי זהב על השולחן ערוך. טרם צאתו לדרך פנו לרבי יואל שני יהודים שביקשו שייפטר ביניהם במחלוקת שהיתה ביניהם. רבי יואל היה מאוד ממהר ולכן דחה את אותם שני יהודים. לרבי יואל היה שיעור קבוע בזמן שהיה מתארח אצל חתנו המופלג. רבי יואל היה שמח במיוחד מאחד התלמידים בשיעור שהיה מפלפל ומקשה, מתרץ ושואל וכך היתה ההלכה מתרווחת ומתחדדת. אך התלמיד המדובר לא הגיע באותו פעם לשיעור. לרבי יואל מאוד כאב הדבר וביקש מחתנו שיברר מדוע אותו תלמיד חכם לא הגיע. רבי דוד עשה כבקשת חמו הנערץ ושם פעמיו לביתו של אותו תלמיד. מה גדלה תדהמתו כאשר אמר אותו תלמיד שלא הגיע לשיעור בגלל שראה שיש קפידה בשמים על חותנו בגלל שדחה את שני היהודים טרם בואו הדברים נאמרו לרבי יואל והוא הלך בעצמו לאותו תלמיד. כשהגיע אמר: יש לי כתבים שאני רוצה שתעבור עליהם אם ראויים הם להפצה כי אני רואה שיש לך רוח הקודש. התלמיד לקח הכתבים ואחרי זמן מה שב רבי יואל לקבל את חוות דעתו. אמר התלמיד: "מאוד שמחים בשמים מאותו חיבור עצום על הטור, אך דע לך שכאשר תסיים לכתוב את אותו חיבור והוא יתפרסם בכל ישראל תקפח את חייך וזהו סוף תיקונך על שציערת את אותם יהודים" וכך בדיוק היה...

זמני כניסת ויציאת השבת

ב"ש	חיפה	י-ם	ת"א	כניסת שבת
19:23	19:14	19:04	19:19	כניסת שבת
20:19	20:22	20:19	20:21	יציאת שבת
20:51	20:54	20:56	20:53	רביעית

הפטרת השבוע
נחמו נחמו

מטעמים לשבת חידושים לפרשת השבוע

סיפור לשבת

"לא תוסיפו ולא תגרעו לשמור את מצוות ה' אלקיכם"
(ד,ב)

רבינו עזריה פיג'ו זצ"ל כתב בספרו "בינה לעתים", שמאחר שחז"ל גילו לנו שרמ"ח מצוות העשה הן כנגד רמ"ח איבריו של האדם ושס"ה מצוות לא תעשה הן כנגד שס"ה גידיו, ועל זה אנו אומרים: "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך", שעל ידי המצוות מתאם האדם איבריו וגידיו עם התורה הקדושה. ונאמר עליה: "כי קרוב אליך הדבר מאוד", שהתורה מתאחדת עם האדם לחלוטין, "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום" בחיות מושלמת. ועל כן מובן שהמחסר מצוה הרי הוא כבעל מום רוחני, וגם המתייחר הרי: "כל יתר - כנטול דמי". אלא יעשנה בשלמותה, ויאמר עליו: "לעולם לא אשכח פקודיך, כי בם חייתני".

(מעין השבוע)

"ראה לימדתי אתכם וזויתם ומשפטם צדיקים כאשר ציווני ה' אלקי"
(ד,ה)

מהו "ראה"? מילה זו נראת לכאורה כמיותרת. אלא, אמר הגאון המקובל רבי מאיר ביקיאים זצ"ל בספרו "מאיר לארץ": הן חז"ל אמרו שרבינו הקדוש אמר: מה שאני מחודד וחרף יותר מחברי, הרי זה משום שראיתי את רבי מאיר מאחרי. ואילו הייתי רואה את פניו, הייתי מודד וחרף עוד יותר! וכן אמרו בזוהר הקדוש, שאינו דומה השומע שמועה של רבו מפי אחר לראיית פני רבו כשהוא מלמד לתלמידיו, שעל ידי זה נתווסף ברוחו הרבה יותר. וזהו שאמר משה רבינו: "ראה" והתבוננו בי, ועל ידי כך "לימדתי אתכם חוקים ומשפטים צדיקים כאשר ציווני ה' אלקי".

(מעין השבוע)

"ואתם הדבקים בה' אלקיכם וזייתם כולכם היום"
(ד,ד)

לכאורה יש להבין, והרי עיקר החיים הוא בעולם הבא, שהוא עולם שכולו טוב, ואיך אמר כאן הכתוב "חיים כולכם היום"? ויש לומר, שמכיון שהעולם הזה הוא אמצעי להגיע לעולם הבא, על ידי לימוד התורה וקיום המצוות, על כן אמר הכתוב "חיים כולכם היום", דהיינו שהחיים מתחילים כבר מהעולם הזה, שכאן בעולם הזה ניתן לרכוש חיי נצח. ועוד יש לומר שהכתוב בא לרמז לנו, שדוקא לצדיקים שדבקים בהשם יתברך להם יש עולם הזה, והם נהנים מכל רגע ורגע, שאין להם שמחה גדולה וחיים טובים יותר מלימוד תורה וקיום מצוות, וכמאמר רבותינו (אבות ו,ב): "אין להן בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה".

(תורת הפרשה)

"ונשמרתם מאוד לנפשותיכם"
(ד,טו)

בעצם היה הכתוב צריך לומר: "ונשמרתם את נפשותיכם", מהי איפוא משמעותה של הלשון: "ונשמרתם"? ברם, כאן מרומזת המצוה של שמירת הגוף והבריאות. וכך הוא פרושו של הפסוק: "ונשמרתם מאוד" - השתדלו לשמור על בריאות גופכם - "לנפשותיכם" - למען נפשותיכם, שכן חולי הגוף גורם גם להחלשת הנפש. אמר הבעש"ט ז"ל: כשאין לו עוד ליצר הרע שום עצה כדי להביא אדם לידי עברה, הריהו מפתה אותו לצום תעניות ולסגף את גופו בסיגופים שונים, כדי להחלישו על ידי כך וליטול ממנו את כוחותיו, כי אז ממילא לא יוכל עוד לעבוד את הבורא כראוי...

(מעינה של תורה)

אחד ממקורביו של רבי יצחק אלהן ספקטור זצ"ל גאב"ד קובנה, מציין את מידת כבוד הבריות שלו: עד כמה כיבד את רבינו כל אדם קטן כגדול, לא יוכל אדם שלא שימשו לשער בנפשו. כי היה משים עצמו כשיריים כלפני הזולת. לא ישב לאכול סעודתו אם לא ראה את משרתי ביתו, או את אורחיו אוכלים. אם המשרתים היו עדין טרודים בעיסוקם, ישב וחיכה להם בסבלנות וכבוד, ולא טעם טרם התיישבו לידו לאכול. בה במידה שר' יצחק אלהן התרחק מן הכבוד, היה שוקד ומהדר לכבד אחרים. כשהיה מזדמן לעיר או לעיירה אפילו לכמה שעות בלבד, היה מזדרז להכנס אל המרא דאתרא לבקרו. כשהיו מזמינים אותו לסיום ש"ס או משניות, השתדל תמיד לרומם את כבוד המגיד שיעור והגבאים בעיני הנוכחים. בדרך זו נהג כשהיה שומע דרשתו של מגיד, או תפילתו של חזן. הוא ראש הגולה, היה מן הראשונים שהיה נחפו וניגש להושיט את ידו החמה ולברכם ב"ישר כוח" לבבי. היה רגיל לכנות את כל מכריו בתואר "רבי" ואף שלא בפניהם. ולא רק לבעלי בתים הנכבדים, אלא גם לבעלי מלאכות. באי ביתו היו רגילים לשמוע אותו כשהוא אומר: "הזמינו את ר' ישעיה הסנדלר", "קראו לר' גרשון העגלון" וכדו'. עוד דבר אופייני ראו בר' יצחק אלהן, שלא זו בלבד שלא עלה על דעתו לומר איזה דבר חידוד, או אימרה שנונה על חשבוננו של הזולת, אלא אף לא רצה לשמוע כגון דא מפי אחרים. מפני שכל דבר חידוד קרוב הוא שיהיה מעורב בו פגיעה בכבוד אדם מישראל, וכבודם היה בעיניו יקר, נעלה ונשגב.

מעשה ברבי יצחק אלהן זצ"ל שיצא מביתו בלווית אחד העסקנים, כדי להתרים נגדי העיר עבור בעל בית בן טובים שירד מנכסיו. משום שאותו אדם היה ידוע בעיר ומכובד בין הבריות, גמרו ביניהם להעלים את שמו מן התורמים. אך כדי הליכתם, נכנסו לעשיר אחד שמובטחים היו בו שיתן להם נדבה הגונה. קיבלם העשיר בסבר פנים יפות, הכניסם לטרקלין ושאל למטרת בואם. שחו לו את הענין. נכנסה בעשיר רוח סקרנות והחל לחקור מיהו הנצרך. השיב הרב: אין אנו יכולים לגלות, אדם חשוב שירד מנכסיו הוא, ומצוה עלינו להחזיק בו ולהקיימו. הרהר העשיר ואמר: רבי, הריני מנדב 25 רובל לצדקה זו, ובלבד שיאמר לי לשם מי היא. העסקן תלה עיניו ברב, כמהסס ואומר: 25 רובל אינם דבר של מה בכך. אולם הרב פסק את פסקו: אין אנו יכולים לגלות. ראה העשיר שהרב עומד בדעתו, המשיך ואמר: רבי, הריני נותן 50, ובלבד... הרב ממשיך ועומד בשלו, אני לא אגלה, כבודן של בריות יקר מאוד בעיני, ולא אמירנו בכל מחיר. רבי, הריני נותן 100 רובל! כאן פצה העסקן פיו ופנה אל הרב: רבי, אולי נוכל לגלות שמו של פלוני, בתנאי שהלה יבטיח לנו בהבטחה גמורה שלא יגלה לשום אדם בשום פנים. הרי 100 רובל לפנינו! כמה טרחות נטרו, ועל כמה פתחים נחזרו, עד שנאסוף סכום שכזה. ר' יצחק אלהן אינו זו מדעתו, ופנה שוב לעשיר: אל תפציר בנו, אף אם תתן לי את כל הון ביתך לא אגלה. כבודו של אדם שוה כל הון שבעולם. כיון ששמע העשיר עד היכן דברים מגיעים, ביקש את סליחת העסקן, והכניס את הרב לחדר פנימי. עתה נפתרה התעלומה... כאן שפך העשיר את לבו לפני הרב, וגילה לו כי שעתו דחוקה עליו, הוא הולך ויורד מיום ליום, ואינו רואה מאין ימצא מוצא. זה כבר כמה זמן רצה להכנס אל הרב, לשפוך שיחו ולבקש עצה ותושיה, אלא שחושש היה שמא יודע הדבר בין הבריות, בהיות בית הרב פתוח לכל. ברם, עתה שנוכח עד כמה זהיר הרב בשמירת סוד, הריהו מפיל תחינתו לפניו שיעמוד לו בשעת דחקו וימציא לו פדות והצלה...

בכל עוז התאמץ ר' יצחק אלהן זצ"ל להשביע רצון כל מקורביו, ולא שכח אחד מהם, גם בשכבו על ערש דוי ונר אלוקים טרם יכבה. באותם ימים, אדר תרנ"ו, מנעו בני ביתו והרופאים מאנשים להכנס לחדרו שלא להכביד על נשימתו. והוא הבין לצערם של אותם אנשים המשתוקקים לראותו ומונעים בעדם להכנס אליו. טיכס כל מיני תחבולות שירשו להם להכנס. לדוגמא: אחד שהיה רגיל להכנס אליו, ומחמת מלחלתו לא נראה בביתו, אמר הרב: קראו נא לי את ר' פלוני ואריח מקופסת הטבק שלו כבימים ימימה. זה מהרו אל אדם זה ולקחו ממנו את הקופסא והגישו לרב, וימאן ויאמר: אוהב אני להריח רק אם אקחהו מידי ידי, אך לא על ידי שליח. כך הותר לאדם זה להכנס אליו ויברכהו. בתחבולות כאלו וכיוצא בהן, הכניס רבים ממכריו, למרות השמירה ליד חדרו. וכן נהג בהתחמכות עם השומרים עצמם שלא יתעייפו בגללו וילכו לישון. בטענו: מטבעי לא אוכל להרדם בשעה שאיש ער יושב לפני. כמובן שהם סרבו, אך הוא באחת, כי רק באם ילכו לישון תחטפנו שניהם...

(זהוהו בכבוד חבריכם)

זכו- שכינה ביניהם

הנוך לנער

בשבילך! מילה מוכרת?

קראתי בספר שלום בית סיפור שהובא בסדרת תיקון המידות. דומני שמי שיקרא אותו יזיל דמעה לא על הרב הגדול אלא על עצמו למה אני לא כזה, אולי גם יהיו גסי רוח שיאמרו שזה "מוגזם" אך אנו לענינינו נלמד מהשי"ת שאמר למשה: כתוב והרוצה לטעות יטעה. סיפור מזעזע, מרגש אך בעיקר מחייב והרי הוא לפניכם: ומסופר על רבי יעקב ולנסקי זצ"ל (מקוסובה - מאה שערים) מבני ירושלים של מעלה, שנסתלק לבית עולמו בדמי ימיו באחרית מלחמת העולם הראשונה. לפני פטירתו, עת שכב על ערש דוי, פקד על אשתו מרת חיה אסתר שתלך ותשיג חלב ואורז ותבשל מהם דייסה. הימים היו ימי רעב, ובקשיים מרובים השיגו מצרכי מזון. האישה חשבה לתומה שבעלה דורש את הדייסה לשם החלמתו והקלה ממחלתו. ברצון ובשמחה הלכה וחיפשה עד שעלה בידה להביא לבית אורז וחלב. מיד נטלה הסיר ובישלה דייסה והגישה לפני בעלה החולה האנוש. רק עתה פנה רבי יעקב לאשתו: "לא למעני דרשתי הדייסה, רצוני שתדאגי יותר לבריאותך, כדי שיהיה לך כוח לגדל את ילדינו". וגזר עליה לשבת לידו ולאכול הדייסה. אחרי זמן מועט החזיר את נשמתו ליוצרו.

יהי רצון שנזכר כולנו מתוך בריאות ונחת ואורך ימים ושנים טובים לתת דייסה אחד לשני מתוך דאגה ואיכפתיות שכזו ואולי בעצם אם היינו כולנו כך לא היתה בכלל מלחמת עולם... אולי כבר היינו נגאלים... חשוב לדעת!

נאמר בגמרא (מגילה יב.): "ביום השביעי כטוב לב המלך ביין" (אסתר א, י') - אמר רבא: יום השביעי שבת היה, שישאל אכלים ושותים, מתחילים בדברי תורה ובדברי תישבחות, אבל עובדי כוכבים שאכלים ושותים, אין מתחילים אלא בדברי תיפלות. ראוי לכל אדם לומר את זמירות שבת עם בני ביתו, בליל שבת ובכל סעודות השבת, גם אם ממחר הוא ללימודיו, או שעיף הוא ורוצה לישון (ובפרט בלילות הקיץ שמסיימים את הארוחה בשעה מאוחרת בלילה), כיון שזמירות השבת חודרים לליבותיהם של ילדיו, וגם ילדיו יתרגלו לזמר עם בני ביתם. ואם למרות הכל אין אפשרות לשיר הרבה שירים כגון בלילות הקיץ שהשעה מאוחרת, לא יוותרו לגמרי על השירים, אלא ישירו לפחות שיר אחד או שני שירים, כדי שלא לבטל לגמרי את המנהג הטוב והנפלא הזה שמשרה בלב הילדים שמחת ועונג שבת. ראוי ורצוי מאוד שההורים יבקשו מילדיהם וירגילו אותם לומר בכל שבת דברי תורה על השולחן (בנוסף למה שנבחנו על מה שלמדו בלימוד תורה), דהיינו שההורים יאמרו לילד עוד לפני השבת שיכין איזה אימרה אחת בפרשת השבוע וכיוצא בזה, ואין זה מחייב שהוא עצמו יחדש את החידוש, אלא יראה באיזה ספר פירוש יפה ויאמרנו בשולחן השבת, ומנהג נפלא זה יחנך את הילד שצריך לומר דברי תורה על השולחן, וכן יקבל הוא בכך הרבה תשומת לב, שכל בני הבית צריכים לשמוע את דברי התורה שהכין, ואם יש להם כמה ילדים יעשו תורנות ביניהם שאחד יאמר בליל שבת והשני בשבת בבוקר וכן הלאה, ודבר זה מגבש מאוד את המשפחה ויוצר קשר בין ההורים לילדים, קשר רוחני ואמיתי ללא אינטרסים, ועל כן רצוי מאוד מאוד לאמץ מנהג זה בכל בית יהודי.

צא וראה בבתיים יהודיים רבים בהם נשארה גחלת היהדות בוערת ובדוק מהי הסיבה, השורש והענף לדבר? ותמצא שהכל תלוי סביב השבת ואופן הנהגת הסעודה בבית וכבר הובטחנו בזוהר הקדוש דכל בראן לעילא ולתתא ביומא שביעי תליין וכשהשבת מאירה בבית ושירים ודברי תורה גם כי יזקין לא יסור ממנה וה' יעזרנו. השומר שבת הבן עם הבת לא-ל ירצו כמנחה על מחבת.

עשה לך רב

שו"ת ממז"ר הרה"ג
הרב יוסף מוגרבי שליט"א

אברך הרוצה להשתתף בכל יום באמירת סליחות אך דבר זה יחליש את כוחו בלימוד התורה ביום המחרת. האם מותר לו לעשות כן?

ואם היתה נסיעה לצפון גם היה נחלש? דברים אלו מסורים ללב. וה' בוחן ליבות וכליות ואם אכן כך הדבר יאמר רק בימי ב' ו-ה'.

אישה המעוניינת להשתתף באמירת סליחות בחצות לילה אך עקב כך תהיה עייפה יותר מכדי הרגלה דבר שיכול לפגוע בתפקודה בבית. מה עדיף שתעשה?

אין זו צניעות לבת ישראל להסתובב בחוצות קריה בשעות אלו ועיקר תיקון מעשיה תלוי בכל כבודה בת מלך פנימה.

האם מותר לומר י"ג מידות וכו' כששומע בשידור ישיר דרך הלוין? מותר.

הצהריים שאז הסליחות יאמרו עם יותר התעוררות?

לעולם באשמורת עדיף אך אם באמת מכיר בעצמו שכך הם פני הדברים יאמר פעמיים בשבוע באשמורת והשאר בצהריים.

מנין שרוצים שאדם עם קול יפה יותר מהחזן יאמר את הפסוקים והקטעים של קבלת עול מלכות שמים. האם מותר לעשות כן? מותר.

האם הסדר של קטעי הסליחות מעכב? על פי הקבלה יש קטעים שמעכבים ובפרט אותם מקומות שמופיעים הקטעים על סדר האל"ף ב"ת.

האם מקפידים בהלכות שליח ציבור בחזן של הסליחות כמו בחזן של התפילות?

מרן הראשון לציון הגר"ע יוסף זצ"ל היה מעורר על כך רבות שלא יהא הסגור (החזן) קטגור כי אם הוא לא שומר ומקפיד איך ירצה את הבורא יתברך לרחם עלינו?

אדם שלא מרגיש התעוררות בסליחות האם מועילה אמירתן? יאמר ויתפלל על כך שיזכה להרגיש זאת.

מי שצריך לבחור בין לומר תיקון חצות לאמירת סליחות מה יעדיף? יאמר תיקון חצות. וכן פסקו מרן הגר"ע יוסף זצ"ל והגר"צ אבא שאול זצ"ל.

האדם שיכול לומר סליחות באשמורת קודם הנץ אך הסליחות שיאמר יהיו עם פחות התעוררות בגלל השעה המוקדמת האם עדיף שיאמר אז או ידחה את אמירתן לשעות

לעילוי נשמת שרה בת הבצי כא' בניסן תשע"ה ת.ג.צ.ב.ה.

ונוהגים שהרב הגדול שבקהל עולה לעליה החשובה ביותר.

בשבת שפרשיות השבוע מחוברות נוהגים שהעולה הרביעי הוא המחבר את הפרשיות ואצלו קוראים את סיום הפרשה הראשונה ואת התחלת הפרשה השנייה.

יש נוהגים לקרוא למוסיפים בכל פעם שלושה פסוקים חדשים ויש מקומות שחוזרים על אותה קריאה ובדיעבד אפשר לנהוג כן.

בקריאת מ"ב המסעות (בפרשת מסעי) ובקריאת עשרת הדיברות ושירת הים וכן בפרשת התוכחות (גם בפרשת בחקותי וגם בפרשת כי תבוא) וכן בקריאת שמונה פסוקים האחרונים של פרשת "וזאת הברכה" אין להפסיק כלל, אלא לקרוא בבת אחת.

הקורא בתורה יכול להתחיל בדבר טוב ולסיים בדבר טוב.

בפרשת התוכחות נהגו שרב המקום עולה לתורה ויש מקומות שהזקן שבציבור או השמש עולה. ויש נוהגים שהקורא בתורה עולה בעצמו לעליה זו, כדי שלא יראה כאלו הוא קורא זאת למישהו וכל אחד יעשה כמנהג אבותיו ורבותיו.

(באר השבת)

פעמים לאמירת "ברכו" מפי העולים יצא ידי חובתו.

בשבת (וביו"ט) מותר להוסיף על מנין העולים ורק יקפידו להעלות את העולים הנוספים לאחר עליית שישה והאחרון יהא סמוך למשלים. ומנהג המקובלים שלא להוסיף על מנין העולים הנוספים כלל, אלא מדקדקים שיעלו שבעה עולים בלבד. ובמקום שיש חשש שאחד משבעת העולים הוא אדם שלא נתן לצרפו למנין העולים יש להוסיף עולה אחר כנגדו והוא פשוט.

ראוי לכל עולה לכוין לתקן את אותה ספירה המכוונת כנגד אותה עליה.

כוהן קורא בתורה ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל והמנהג פשוט שאפילו כוהן עם הארץ קודם לחכם בישראל. ובמקום שאין כוהן ראוי להעלות את התלמיד חכם הגדול בחוכמה ובשנים לעליית ראשון ויכריזו: "אין כאן כוהן יעמוד החכם" וכו'.

חשיבות העליות נחלקה לפי הפוסקים הפשטנים ורבותינו המקובלים שלדעת הפשט עליית שלישי היא החשובה מכולם ומשם ואילך חשיבות העליות הולכת ופוחתת. ואילו לפי הקבלה עליית השישי היא החשובה מכולם ולאחריה עליית שלישי, רביעי, חמישי, ושביעי.

הקורא בתורה יזהר להכין את הקריאה היטב בטעמים ונקודות. ויש שהצריכוהו לחזור על הקריאה ארבע פעמים ויש שהצריכו פעמיים, אולם אין להקל לגשת לקריאת התורה בציבור מבלי שיכין את הקריאה קודם לכן.

מנהג הספרדים שלא לקרוא לעולה לתורה בשמו, אלא אומרים: "כהן יעמוד בכבוד" וכיו"ב. ובפרט במקום שנהגו למכור את העליות.

ישתדל כל אדם לעלות לתורה לכל הפחות פעם אחת בחודש ויש בזה תועלת גדולה מאוד לנשמתו של האדם.

תיקנו חכמים שבשבת יעלו לספר תורה שבעה אנשים. ואחד הטעמים לזה הוא, מפני שאם ארע אונס לאדם שלא בא לבית הכנסת בשבעת ימי השבוע ולא שמע "ברכו", הרי בזה שהוא מאזין ז'

בס"ד

בואו וטלו חלק

בפעילות הקודש של מוסדותינו

באפשרותכם להיות שותפים וליטול זכות של יום לימוד בישיבתינו הקדושה לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, לברכה והצלחה, לזרע של קיימא, ללידה קלה ולכל מטרה אחרת

לפרטים חייגו למשרדי הישיבה בטלפון: 03-5591756
התרומות למוסדות מוכרות במס הכנסה לצרכי מס לפי סעיף 46

לעילוי נשמת
שמעיה כוסיוף
בן יעל
ת.נ.צ.ב.ה.

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילות המוסדות גם דרך "נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתינו: מפרץ שלמה 100 חולון | טלפון: 03-5591756 | פקס: 03-5584485

לעילוי נשמת
שמואל בבין
בן בלור
ת.נ.צ.ב.ה.

